

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., po jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se za 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagevolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Dva volilna shoda v Ljubljani.

Narodni volilni odbor sklical je, kakor smo že omenili, za predstojajoče dopolnilne volitve v mestni zbor Ljubljanski shode volilcev vseh treh razredov. Prvi shod za III. razred bil je na velikonočno nedeljo dopoldne in z ozirom na visoki praznik in prelepo vreme bil je dobro obiskan.

Shod otvoril je g. dr. Karol vitez Bleiweis-Trsteniški s kratkim govorom ter nasvetoval predsednikom gosp. dra. Derča, kateri per acclamationem vsprejet, razloži namen shoda volilcev in predlaga volilcem po narodnem volilnem odboru nasvetovane kandidate, na kar se prične živahna debata, katere rezultat bil je ta, da so se izbrali in postavili kot kandidatje III. razreda gg.:

Srečko Noll, kleparski mojster.

Ivan Počivavnik, mesar in posestnik.

Fran Jakopič, hišni posestnik.

Josip Geba, urar.

Ignacij Valentinčič, zavarovalni zastopnik.

Akoravno neso prodrli vsi za III. razred po narodnem volilnem odboru nasvetovani kandidatje in je bila debata in končno glasovanje o 5. kandidatu precej dolgotrajno, bil je vendar ta shod razmerno miren.

Vse drugače pa pri včerajšnjem shodu volilcev II. razreda. Vest, da nasvetuje narodni volilni odbor v tem razredu gosp. prof. Šukljeja, vznemirila je tako rekoč volilce in že naprej se je znalo, da pri tem shodu ne bode teklo vse popolnem gladko. Zaradi tega bila je tudi udeležitev mnogobrojnej, nego prejšnji dan in videli smo pri tem shodu gospode iz vladnih krogov, katerih še nikdar ne do sedaj, na pr. okrajnega komisarja Schwarza, policijskega nadkomisarja Parmo itd.

Ob 11. uri otvori shod g. dr. Kakor Bleiweis vitez Trsteniški ter predlaga cesarskega svetnika gosp. Murnika predsednikom, ki je bil tudi per acclamationem izbran.

Predsednik g. Murnik razloži v kratkih besedah svrhu današnjega shoda in povabi volilce, da izrazijo svoje mnenje o po narodnem volilnem odboru nasvetovanih kandidatih.

Prvi kandidat, narodni trgovec g. **Alfred**

Ledenik bil je brez vsacega ugovora jednoglasno vsprejet. Pri nasvetovanem 2. kandidatu, g. prof. Šukljeji pa se oglasi prvi gosp. Alojzij Jenko, pekovski mojster v Ljubljani ter energično ugovarja proti tej kandidaturi, na kar g. dr. Zarnik predlaga, da se namesto g. prof. Šukljeja kandidatom postavi g. **Srečko Stegnar**, učitelj v Ljubljani.

Ta predlog bil je po večini volilcev takoj z glasnim odobravanjem vsprejet, a da se razmerje glasov natanke določi, stopiti je bilo volilcem na desno in levo in po dvakratnej štetvi konstatovalo se je, da je za gosp. Stegnarja 31 volilcev, za prof. Šukljeja pa samo 26, mej slednjimi pa niti jednega meščana, temveč zgolj elastični c. kr. uradniki.

Doslej vršil se je shod še prilično v naravnem, dostojnem tiru. A ko je prišlo do obravnave o tretjem kandidatu gosp. dru. Ivanu Tavčarju, odvetniku v Ljubljani, oglasi se k besedi g. prof. Šuklje ter v svojej razjarjenosti, da je podlegel g. Stegnarju nasproti, začne govoriti toli strastno proti g. dru. Ivanu Tavčarju, da so mu od vseh strani nasproti doneli burni ugovori in izrazi nevolje. Če je gosp. Šuklje morda mislil, da bode s svojo zgovornostjo spreobrnil gg. volilce, ki so mu par trenutkov poprej tako odločno izjavili svoje mišljenje, varal se je ljuto, kajti čim dalje je govoril, tem redkeje bile so vrste njegovih pristašev. In kaj bi ne, saj je g. prof. Šuklje imel včeraj izredno nesrečen dan! Osebnost mrznja proti kandidatu dru. Tavčarju in pa razsrjenost o lastnem porazu, naravnej posledici njegovega delovanja, spravili ste ga popolnem iz duševnega ravnotežja in mu narekovali besede in misli, proti katerim mora vsakdo odločno protestovati, v prvej vrsti pa vlada sama. Kajti s povzdignenim glasom preti je zbranim volilcem, da vlada tacega kandidata, kakršen je dr. Tavčar, ki je „Kampf-kandidat“, ne more odobravati in da se bode na vsak način protivila njegovej izvolitvi. No, mi smo do sedaj vedno mislili in pri tem mnenji tudi ostanemo, da je volitev v mestni zastop svobodna, da nam nihče, niti slavna vlada ne sme oktroirati kandidatov, vrhu tega smo še celo tega prepokornega mnenja, da kaj tacega vlada niti ne

namerava, marveč, da so navedene besede le plod Šukljejeve neprimišljenosti in breztaktnosti.

Isto tako breztaktno bilo je umešavati v debato gospoda deželnega predsednika barona Winklerja. Slednjega čislamo in spoštujemo, baš zaradi tega ga pa nikakor in po nobenej ceninečemo identifikovati z g. Šukljeja osobo, strastjo in zavoženo politiko. Mi si ne prisvajamo politične nezmotljivosti, a to pa dobro znamo, da g. deželnega predsednika stališče ne bode niti za las omajano, če gosp. Šukljeja ne bode v mestnem zboru, pač pa g. dr. Ivan Tavčar.

Tudi ne verujemo v gosp. Šukljeja tajnostno prorokovanje, da bi vsled tega nastopila nova vlada à la Auersperg, Widmann itd. in da bi potem nastalo po vsej deželi tako opasno stanje, da bi se vsi narodnjaki kar na mah poskrili in prelevili. Imeli smo že hude čase, a kar nas je odločnih, stali smo vedno in pri vsakej priliki na narodnem braniku. Tako bode tudi v bodoče, ko bi se omejeno prorokovanje tudi obistinilo, česar se pa ne nadejamo in tudi ne želimo.

Gosp. Šuklje učinil je s svojim včerajšnjim govorom vladi slabo uslugo, volilce pa je prav po nepotrebnem razžalil. Kajti kot razžaljenje treba smatrati, ako se zavednim meščanom preti, da tega ali onega kandidata ne smejo voliti. Svojej nevolji dali so volilci odločen in glasen izraz in ko je gosp. Ivan Hribar v mirnej a odločnej besedi zavrnil vse čudne in neumestne razpeljave Šukljejeve, bil je gosp. **dr. Ivan Tavčar** z veliko večino kandidatom proglašen.

Ta izid volilnega shoda važen je za tega delj, ker so volilci s svojim glasovanjem obsodili politiko osebnosti in dosedanje delovanje Šukljeja, ter pokazali, kako misli večina in jedro naroda, in to kljubu naporom, ki so se delali celo v tabačnej tovarni, da bi se sklicalo dovolj elastičnih pristašev in tako zadobila večina.

Tudi zgodovina volitev Ljubljanskih je poučna in to celo za — zgodovinarja! Zaradi tega smo to poročilo tudi stavili na prvo mesto, da naši prijatelji in rojaki po deželi razvidijo, kaj in kako se godi v sredini in kako je pristno mnenje naroda.

LISTEK.

Knez Serebrjani.

(Ruski spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil I. P.)

(Dalje.)

XVI. Poglavlje.

Ugrabež.

Mej obedom godilo se je okrog hiše nekaj posebnega.

Ko je nastopil mrak, začeli so se po samem prikazovati novi opričniki poleg vrtné in dvorne ograje in nazadnje na dvorišči samem.

Morozovljevi ljudje se zanje neso zmenili.

Ko je nastala noč, bila je hiša od vseh strani obkoljena z opričniki.

Nadkonjar Vjazemskega prišel je iz obednice, kakor bi hotel napajati konja. Pa še ni prišel do konjske staje, ko se ozre okrog na vse strani, ter se obrne k vratam in nekako čudno zabrlizga. Nekdo priplazil se je k njemu.

— Ali ste vsi? — vprašal je nadkonjar.

— Vsi, — odgovoril je oni.

— Ali vas je dosti?

— Petdeset.

— Dobro, čakajte znamenja.

— Ali bode hitro? Čakati je dolgčas.

— To ve knez. Poslušaj, Homjak, knez ne pusti niti zažgati, niti ropati hiše.

— Ne pusti? Kaj se zanj brigam, gospod?

— Ali ni tvoj gospodar, Gregor Lukjanovič, ukazal tebi, služiti knezu.

— Se ve da mi je, zato bodem pa služil njemu, ne pa Morozovu. Pomagal bodem knezu, odpeljati bojarinjo, a potem mi nema nikdo zapovedovati.

— Le glej, Homjak, knez se ne šali.

— Kaj misliš? — rekel je Homjak, zlobno smejajoč se. — Knez je sam zase, jaz tudi sam zase. — Če se jaz hočem zabavati, kaj to njega briga?

— Baš tedaj, ko se je vršil ta pogovor pri vratih, pustil je Morozov Serebrjanega in odšel k Heleni v drugi konec hiše.

Bojarinja se še ni bila ulegla v postelj. Na glavi pa že ni imela kokošnika. Debela, polrazpletena kita vila se jej je po belih plečih. Njeno letno oblačilo bilo je odpeto na prsih. Helena se je hotela sleči, pa povsila je glavo in zamislila se. Njene misli krožile so v preteklosti. Spomnila se je svo-

jega prvega znanstva s Serebrjanom, svojih nad, obupanja, Morozovljeve snubitve in dane prisege. Živo si je predstavila, kako je oni teden po Velikej noči po običaji sirot, podala se na grob svoje matere, postavila pod križ čašo z rudečimi jajci, ter v duhu pogovarjala se z njo in prosila jo, da blagoslovi njeno ljubezen in zvezo z Morozovom.

Ona je tedaj verovala, da bode premagala svojo prvo ljubezen, verovala, da bode srečna z Morozovom; a zdaj... Helena domislila se je poljubovalnega obreda, pretresel jo je mrz. Bojar je prišel, ne da bi ga bila opazila in ustavil se je na pragu. Njegov obraz bil je oduren in otožen. Nekaj časa gledal je Heleno. Ona je bila še tako mlada, tako neskušena v prekanjenostih, da se je nehoté smilila Morozovu.

— Helena! — rekel je on, — zakaj si se tako vznemirila pri poljubovalnem obredu?

Helena je zatrepetala in uprla je v moža oči, polne strahu. Hotela je že pasti k njegovim nogam in povedati mu vso resnico, pa mislila si je, da on morda ne sumi na Serebrjanega in bala se je, nauleči nanj maščevanje svojega moža.

— Zakaj si se vznemirila? — ponovil je Morozov.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 15. aprila.

Levičarji nikakor ne morejo pričakati, da bi palo sedanje ministerstvo. To pa ne zato, da bi ravno sedanje ministerstvo premalo negovalo nemštvo, saj je usiluje celo tamkaj, kjer ga še prejšnje vlade niso, ampak zato, da bi njih pristasi zasedli ministerske stole. Ker pa vidijo, da neposredno levičarska vlada ne more nastopiti, zato pa jako trdovratno napovedujejo zdaj to, zdaj ono prehodno ministerstvo. Zadnje dni so raznesli vest, da je bil grof Coronini k cesarju poklican, da sestavi tako ministerstvo, katero so pa moreli kmalu preklicati. Vsi levičarski listi so že preslavljali tako ministerstvo. In to zakaj? Jim je morda Coronini tako priljubljen? Kaj še! Kolkrat so ga že napadali po listih, in tudi mu ne morejo odpustiti, da je s svojimi pristasi pomagal pokopati Wurmbrandov predlog. A radi bi videli, da bi on prevzel ministerstvo ker vedó, da bi se ne mogel dolgo zadržati na krmilu. To bi pa vendar utegnilo malo razrahljati trdni obroč desnice, in tako pripraviti pot levičarskej vladi.

Najvažnejše volitve za v deželne zbornice, kar jih bode letos, bodo volitve v moravski deželni zbor. Levica bode napela vse moči, da bi zmagala. Čehi in vlada bodo pa tudi morali zastaviti vse sile, kajti poraz avtonomistične stranke na Moravskem imel bi jako slabe posledice za vlado in avtonomistično stranko. — Z Moravskega prihajajo v novjšem času pritožbe, da se uradi premalo menijo za jezi kovno naredbo sedanje vlade in po gostem rešujejo česke vloge nemški.

Volovska borba je končana, in vsi levičarski listi vidijo v tem poraz vlade, N. fr. Pr. celo prerokuje, da bode to Ogrom dalo pogum, da bode brezobzirnejši pri sklepanju prihodnje državne pogodbe. To pa ima pred vsem samo namen spodkopati pri prebivalstvu zaupanje sedanje vlade.

Vnanje države.

Da so se razmere mej **Rusijo** in **Avstrijo** zboljšale je gotovo. Zdaj se celo govori, da je ruski vojaški atačé pri posaništvu na Dunaji, baron Kaulbars, ko se je vrnil s svojega odpusta, prinesel lastnoročno carjevo pismo, v katerem ruski vladar izraža željo, da bi se kje osobno sešel z našim cesarjem. Vender se še nič gotovega ne ve o tem, kajti že mnogokrat se je govorilo o shodu avstrijskega in ruskega carja, a vesti se nikdar niso obistnile.

Francoski „Journal de Débats“ pravi, da od novega prevrata v evropskej politiki ima dobiček samo **Rusija**, ki sedaj žanje v Aziji. Avstrija pa od nemško-ruskega približanja ne bode imela nikakega dobička, ker bode to le zaviralo njeno širjenje po Balkanu. Giers je iz Gorčakovljeve šole in ume porabiti vsako priložnost. — Komisija, ki ima pretresovati predlogo, da bi se povišala carina na privoz kmetijskih strojev in tako pomoglo ruskim tovarnam, ki tudi izdelujejo take stroje, konstatovale je, da je 1879 l. bilo pripeljanih takih strojev za, 3,999.863 rubljev, v 1880 l. za 5,502.432 rub. v 1881 l. za 7,948.066 rub. a v 1882 l. pa skoraj za 9.000.000 rubljev iz inozemstva. Te velike številke dovolj jasno svedočijo, da v Rusiji racionalno kmetijstvo dovolj napreduje. Seveda pri tem je treba tudi pomisliti, da je v Rusiji mnogo več velikih posestnikov, ki take stroje potrebujejo in kupujejo, kakor pri nas.

Desnica **italijanske** zbornice bode podpisala sedanje ministerstvo, ker se je to potegnilo, da je iz nje srede izvoljen zbornični predsednik. To bode omogočilo, da se peto Depretisovo ministerstvo obdrži nekaj mesecev. Dolgo pa ne bode

trpelo, kajti odletavajo mu privrženci na levi, ker se je ministerstvo preveč oklenilo desnice. Nekateri že mislijo, da za tem ministerstvom pride vlada iz desnice. Levica je vladala osem let in se ta čas popolnem obrabila, sledilo je drugo za drugim cela dvanajstotica ministerstev, pa nobeno se ni moglo vzdržati, vsi odličnejši levičarji so že ministrovali.

Dopisi.

Iz Gorice 12. aprila. [Izv. dop.] Za vsprejem avstrijsko-italijanske komisije zaradi ribarstva v Jadranskem morju delajo se tu že primerno velike priprave. Naša realna mórala je odstopiti jeden razred odboru, da se napravi tam iz Italije poklicanemu kubarju posebno, več metrov dolgo ognjišče, ki mu bo služilo v pripravo jedij za slovesni banket komisiji na čast.

Mesto, ki tiči do ušes v dolgovih, v katerem ne obiskuje kakih 30% otrok, ljudskih šol, ker nema denarja, da bi šole osnovalo, bi pač ne smelo spuščati se v take nepotrebne stroške in to tudi tedaj ne, ako so gospodje v komisiji z onkraj meje. Banket in slovesna predstava v gledišči, koliko lepih novcev bo to stalo, ki bi se dali tisočkrat bolj obrniti za mestne potrebe! In če hočete pogostiti komisijo, ker so vmes tudi vaši „fratelli“, pogostite jo vsaki dan 4krat, toda na svoje stroške in ne na mestne. — Tukajšnji list „Corriere“, pol ptič pol miš, poklada že sedaj udom one komisije prav toplo na srce, naj bi za božjo voljo nikakor preostro ne postopali zoper „Čoziote“, dočim se mu naši domači — avstrijski — ribiči prav nič ne smilijo. O Carneri, Carneri! Tukaj, tukaj bi vskliknil: „Armes Österreich!“

V Primorji je po uradnem izkazu 1:25% beri: jeden in jeden četrto odstotka Nemcev, kateri imajo v vseh mestih čez mero ljudskih in šest srednjih šol na vladne stroške. In vendar niso še zadovoljni; še se jim vidi, da je tu nemštvo zatirano. Osnovali so radi tega posebno skupino tudi v Gorici ter lani sklenili, da bi osnovali še jedno nemško ljudsko šolo, a vse zaman. Iskali so po vseh zavodih, od hiše do hiše otrok za novo šolo, a vse zaman. Vsled tega so sklep predlagali ter centralnemu odboru v Beču nasvetovali, da bi dal 2000 gl. za četrto učno moč na tukajšnji protestantski šoli, na kateri bi se imela šolnina od 25 na 10 gl. znižati. Povabili so tudi z Dunaja sem velikega mogula, kateremu na čast so v ponedeljek priredili velih banket „pri pošti“. Tožili so mu, kakor se pripoveduje, mnogo, kako se zatira nemštvo v Gorici in na Primorskem, kako bi bilo treba priti na pomoč bratom v Soški dolini, v kateri se je upisalo pri zadnji št. 25 (pet in dvajset) mož z nemškim občevalnim jezikom, itd. itd. In kdo so ti nezadovoljneži, kateri o zatiranju nemštva toliko kričé? Rodbina Ritter in njegova sorodbina in c. kr. uradniki. Sicer pa le tako naprej: Der Krug geht so lange zum Brunnen, bis er bricht! — Vaša zadnja vest od tukaj, da bi naša Čitalnica izključila naj-novejši dnevnik ni istina. (Vest nam je došla iz Gorice, sicer od nenavadnega dopisnika. Uredn.)

Od meje 10. aprila. [Izv. dop.] Topli žarki pomladanskega solnca objeli so z nova prirodo, ž njo vred pa ob jednom tudi pravično in krivično

človeštvo, ki je povsem različne — nature. Nezadovoljno človeštvo tako, nevhvaležni tak rod pomladanskim solničnim žarkom, prirodi, in celo tistemu dopisniku, ki je s tvrdko „— a —“ nedavno „od dolenske meje“ v „Slovenskem Narodu“ prikobacal, ter na časnikarsko reščeto dél, mislite si: cel politični okraj Kočevski, z vsemi luščinami in zrnom, da bi obelodanil vsakojake razmere svetu, ki jih še ne pozna, ali pa se ne zanima za nje . . .

Tedaj je bil ta dopis nekatere očake „im Lande der Gottscheer“ tako sogrel, da sami niso vedeli od kot ta gorkota, li od pomladnega solnca, ali zbog njih strastne nature. Oj ti Kočevarji s svojimi somišljenji, kako so vam čudni patroni; povsod hočejo svoje klobase, sebi primerne deleže po nemškej „vagi“, drugače pa naj le vsakdo gleda, kako bo svojo kožo obvaroval pred njihovo — jezo!

Ko je omenjeni dopisnik s svojim peresom nekatere zadeve, ki se tičejo pol. okraja Kočevskega, kolikor moč vestno prerešetavati se potrudil, segel je s tem poročilom nekaterim v istini tako do „srčne žile“, da so ga počeli od vseh strani obkoljevati. Sicer mi ni znano, so ga li zasačili ali ne, moramo pa vendar povedati zakaj; — zakaj so namreč v „deželi Kočevarjev“ tako samoljubni Evini otroci, da ne privoščijo svojemu bližnjemu, recimo: Ribničanu, Sodraščanu, Veliko Laščanu, Dobropolcu, Stružanu (Kranjčanu), i. dr. niti za ped — one dobrote, ki jo sami uživajo, pa tudi klobas ne! — Govorimo o tem prav na kratko.

Za stol deželnozbornskega poslanca, katerega bosta sedaj volila: Ribniški trg in mesto Kočevje, ker je gosp. Braune odložil mandat, — poteza se strašno nadgozdar E. Faber; z njim vred pa še nekov advokat ali kako se že nazivlje. To je popolna resnica. Nepopolna resnica je pa, če trdi kdo ali če trdijo prav vsi Kočevarji, da bode jeden izmed teh tudi poslanecem izvoljen. — Bežite no, ali menite da mora ravno jeden izmed teh dveh v deželni zbor priti, zato bojda ker sta „aus dem Lande der Gottscheer?“ — Gospoda moja: Nur Geduld! Ribničanje imajo tudi še besedo, pa jo bodo tudi uporabili, in jo bodo, pa ne za E. Fabra, pa za advokata tudi ne, marveč tako, kokor narodnjaki! — Tedaj le še počakajmo malo s tem; pride še prilika o tej zadevi kaj reči.

Da je okrajnim nadzornikom za šol. okr. Kočevski imenovan bil mož, ki ni naše gore list, je tudi istina, in še celo popolna istina. Gosp. Blaž Horwath, je vodja učiteljskih Ljubljanskih, — je peresce deteljice „Linhart-Sima-Gariboldi“, — ut figura docet — naš politični nesomišljenik, a naše gore list pa ni, pa bi bil vendar že čas, da bi šolski okraj Kočevski tak „list“ dobil! — S tem je pa ta okraj večinoma prišel „iz dežja pod kap“; Kočevarji pod streho, mi Slovenci pa, — kaj, komu mari, kam smo prišli z — — —

Pa pojdemo še nekoliko naprej:

Bolj primeren kot Kočevje bil bi za okrajno glavarstvo — trg Ribniški, in to v marsikaterem oziru. Da bi se pa to res prestavilo, nasprotujejo že samim mislim, — ti samoljubni Kočevarji!

O tem, kakor o marsičem še družem hočemo pa govoriti pri priliki bolj obsirno, — in sicer to vse zaradi jedinega razloga, da nas ne bodo

— Slabo mi je bilo . . . odgovorila je tiho Helena.

— Že vem. Tebi je bilo slabo, pa ne na telesu, a na duši. Tvoja bolezen je duševna. Ti bodeš pogubila svojo dušo, Helena!

Bojarinja se je stresla.

— Ko je danes zjutraj, — nadaljeval je Morozov, — prišel Vjazemski z opričniki v našo hišo, čital sem sveto pismo. Ali veš, kaj govori sv. pismo o nezvestih ženah?

— Moj Bog! — zaklicala je Helena.

— Čital sem, — nadaljeval je Morozov, — o kaznih za prelomljenje zakona.

— Moj Bog! — prosila je bojarinja, — bodi milostljiv, Družina Andrejevič, prizanesi mi, jaz nesem toliko kriva, kakor ti misliš . . . Jaz se ti nesem izneverila . . .

Morozov je grozno zježil obrvi.

— Ne lagaj, Helena. Ne skušaj me prekaniti. Ne pomnožuj svojih grehov z zvitiimi izgovori. Ti se mi nesi izneverila, kajti za izneverjenje je treba četudi le kratke zvestobe, a ti mi nikdar nesi bila zvesta.

Družina Andrejevič, prizanesi mi!

— Ti mi še nikoli nesi bila zvesta! Ko sva se poročila, si v svojej hudobiji prisegla zvestobo meni, ljubila si pa drugega . . . Da ti si ljubila drugega! — nadaljeval je s silnejšim glasom.

— Moj Bog, moj Bog! — vzdihne Helena in zakrije obraz z rokama.

— Dmitrijeva, Dmitrijeva, zakaj mi nesi povedala, da ga ljubiš?

Helena je plakala in niti besedice ni odgovorila.

— Ko sem videl v cerkvi tebe, siroto brez varstva, sklenil sem te oteti zoprnega moža, a nesem zahteval tvoje prisege, da ne osramotiš mojih sivih las. Zakaj si mi prisegla? Zakaj mi nesi povedala vsega? Z besedami bila si moja, s srcem pa drugega. Ko bil bi jaz vedel za tvojo ljubezen, mari bi te bil vzel? Skril bi te bil na kakem svojem samotnem posestvu, daleč od Moskve, ali bi te pa bil peljal v samostan; a ženil bi se ne bil pri tebi, Bog ve, da bi se ne bil. Bolje je umoriti se, kakor pa vzeti človeka, katerega ne ljubiš. Zakaj si nesi vzela življenja? Zavarovala si se z menoj, kakor s kamnitim zidom, a potem me pa zasmehovala s svojim ljubljencem. Mislila sta si: Morozov je slab, njega lahko vodiva za nos.

— Ne, gospodar moj, — vzdihnila je Helena in pala je na kolena: — jaz nikdar nesem tega mislila! Niti v mojej glavi, niti v mojem srci ni bilo tega! On je takrat bil v Litvi . . .

Pri besedi on zažarile so se Morozovljeve oči, a premagal se je in bitko nasmejale se.

— Že dobro vem. Takrat tega nista mislila, a pozneje, ko se je vrnil. To sta sklepala oni večer, ko sem ga jaz vsprejel prijazno, kakor sina. Povej, Helena, ali sta res mislila, da ne uganem vajinih naklepov in se pustim vama imeti za norca, ter ne bodem znal kaznovati nezveste žene in mojega sovražnika, njenega zapeljivca? Ali se je nadejal ta mlekosos, da se mu posreči to gnjusno delo? Ali on ni čital, da je zapisano v Levijevih bukvah: ako kdo prešeštvuje z omoženo ženo, umrje naj prešeštnik in prešeštnica?

Helena je z gnjusom pogledala moža. V njenih očeh bila je hladna odločnost.

— Družina Andrejevič! — rekla je prestrašena: — kaj hočeš storiti?

Bojar je izulekel izpod letnega plašča dolg samokres.

— Kaj delaš? — zakričala je bojarinja in odskočila je.

možje „aus dem Gottscheer Lande“ grdo gledali. Pa tudi tolažiti jih hočemo, in kar moč privesti jih do prepričanja, da klobasa, ki njim tako diši sedaj ko jo že uživajo, bi tudi nam družim kaj slastno ugajala; le nevoščljivosti — te pa naj se ogibajo.

Da se vidimo toraj kmalu zopet — na mej!
Dolenjski pohajkovelec.

Domače stvari.

— (Slovensko gledališče.) Včeraj predstavljal se je „Baron Fran Trenk“, hrvatski izvirni, z deželno nagrado odlikovani ljudski igrokaz v 4 dejanjih s petjem in plesom. Spisal J. E. Tomić. Preložil Josip Gécéj. Godba Iv. pl. Zajčeva. Glas o tej igri privabil je toliko občinstva, da je bilo gledališče razprodano in že dopoldne ni bilo nobenega sedeža več dobiti in so celo lože, ki sicer s svojo praznote svedočijo o lastninskih pravicah nekaterih političnih nasprotnikov, bile prilično napolnene. Režiserju gosp. Kocéjju smo prav hvaležni, da nam je omogočil videti ta igrokaz, ki ima toliko in tako slikovitih prizorov iz življenja naroda hrvatskega in nam predstavlja silnega, zgodovinsko slavnega četovodjo pandurjev kot hrabrega uničevalca hajdukov in oboževalca ženske lepote. Ni nam možno, pečati se danes z osnovo in vsebino igrokaza na obširno, to bodi tedaj dovolj, da je igra dobro razpeljana in da so razne epizode prav umestno upletene in v dobri zvezi z dejanjem, da je učinek izredno poveljen. Da bode tudi pri boljši predstavi gledališče gotovo zopet razprodano. Igralo se je včeraj jako dobro in občinstvo izražalo je svojo zadovoljnost obilnim izživanjem in ploskanjem. Posebno pa so dopadale krasne in bogate izvirne oprave iz garderobe gledališča v Zagrebu, katere so zares tako lepe in originalne, da bodo vsacega zanimalo. Izmed posamičnih predstavljancev imenovati nam je v prvi vrsti gospica Petrinško (Jelico), ki je bila svoje nalogi veskozi kos in katera v zadnji čas vedno lepše napreduje. Gospica Zvonarjeva predstavljala je ciganko tako vro, da jej je donela od vseh strani pohvala. Gospica Nigrinova imela je takrat preneznatno ulogo. Izmed gospodov odlikoval se je zlasti g. Kocéj. Prevzel je dve ulogi: Kostreša harambaše hajdukov, in fra. Gregora Pavunoviča, zvršil pa obe vseskozi izborna, kakor gledé maske, tako gledé izvrstne igre in v zadregi smo, bi se li odločili za njegovega harambašo, ali pa za njegovega Pavunoviča. Gospod Danilo (Trenk) ni sicer toli orjaške postave, kakor je bil zgodovinski Trenk, ipak je svoje ulogi vseskozi zadostil in igral, kakor običajno — dobro. Gosp. Petrič (Vojvodič) in gosp. Šturm ml. (Stanko) igrala sta vro, žal, da je slednji bil nekoliko hripav. Manjše podredjene uloge predstavljale so se prav prilično in so bili zlasti štirje pandurji-novinci jako živahni. Pri upletenem „slavonskem kolu“ trebalo bi nekoliko več takta, pri zadnjem nastopu pandurjev pa več moči in več vojaške discipline. — Igra je jako dobro poslovenjena in nam je dodati še to, da se je g. Kocéj odlikoval po vseskozi vzglednem izgovarjanju.

— (Umrl) je včeraj zjutraj v Ljubljani gosp. Gregor Milher, rodом iz Braslovč, c. kr.

pristav na Vrhniki in rezervni častnik 47. pešpolka, jedva 30 let star. Pogreb bode jutri popoldne ob 3. uri in sicer po blagej odredbi tukajšnjega vojaškega poveljnika z vsemi obredi, ki pristajajo sicer le aktivnim častnikom. Pokojnik bil je pošten narodnjak in vsacemu, kdor ga je poznal, ljub in drag. Lahka mu zemljica!

— (Umrl) je 11 t. m. v Trstu, kjer je obiskal svoje sorodnike, Ljubljanski bivši advokat, vpo-kojeni deželne nadsodnije svetovalec Janez Brolich, vitez Fran Josipovega reda. Brolich je bil rojen v Gunceljah pri Št. Vidu nad Ljubljano kot sin kmetskih starišev. Kot deželne sodnije svetovalec voljen je bil l. 1861 od mest in trgov Radovljica, Trzic in Kamnik v kranjski deželni zbor, od tega pa iz skupine mest v državni zbor, kjer je bil verni pristaš nemške ustavoverne stranke, katere je ostal do smrti zvest. Pri volitvah l. 1866 ni bil več izvoljen, da si se je čestokrat, posebno v Ljubljanski okolici za poslanca ponujal.

— (Iz Laškega trga) se nam piše v 14. dan t. m. Britka izguba zadela je občespoštovanega trgovca g. Elsbacher-ja, iskrenega narodnjaka. Umrla mu je namreč soproga, v vseh krogih jako priljubljena. Dokaz temu včerajšnji sijajni pogreb, kojega se je mnogo odličnega občinstva in tudi obilo prostega naroda udeležilo. Močen pevski zbor zapel je tri slovenske nagrobnice tako lepo, da je bilo vse ginjeno. Sočutje je občno. Lahka jej zemljica!

— (Velik požar) videl se je včeraj po noči na gorenskejski strani. Govorica, da je pogorela Ladstetterjeva tovarna za slavnike v Domžalah, zavarovana pri „Riunione adriatica“ ni istinita, kajti gosp. Perdan, zastopnik omenjene zavarovalnice, katerega smo vprašali, dobil je že poročila, da v Domžalah ni gorelo. Druga govorica trdi, da je gorelo v Cerkljah in pogorelo šest hiš z gospodarskimi poslopji vred.

— (Samoumor.) Veliko nedeljo popoldne ob treh ustrelil se je pod kozolcem na Poljanah sin mestnega detektiva, Janez Mežan. Bil je, odkar je pal pri vojakih s konja in so se mu pretresli možgani, zmirom nekoliko zmešan.

— (Umreti je hotela) na vsak način žena železničnega konduktarja, Reza Podkrajškova, ter se je vrgla na železnični tir, da bi jo povozil vlak. Policaji so jo rešili. Odposlali so je v blaznico.

— (Uboj.) Na Veliki četrtek so v Stranicaх ubili kmeta in lesotrčca, Korošca iz Dola pri Frančkovem. Bil je z drugimi možmi iz okolice na semnji v Konjicah, ker so se v krčmi skregali. Dva iz družbe sta šla naprej domov, čakala Korošca v gošči in ga potem ubila. Sosedje so ubojnika prijeli in zraven ubitega za drevje privezali, ker sta morala čakati z mrličem sodniške komisije, ki bode natančneje dogodek razjasnila.

— (V Kozarji) nad Ljubljano stepla sta se na Veliki petek dva brata tako hudo, da je jeden vsled prizadetih ran drugi dan umrl. Drugi brat je ubežal.

— (Na drž. gimnaziji v Gradci) razpisana so za začetek šol. l. 1884/85 štiri učiteljska mesta, jedno za naravoslovje, 3 za filologijo. Z jednim slednjih v zvezi je tudi slovenščina. Prošnje 10. maja.

— (Lokalna železnica na Štajerskem.) Okrajni odbor Ljutomerski želi predopusta za lokalno železnico iz Radgone preko Ljutomera v Ormož.

— (Vabilo na koncert,) katerega priredi pevski zbor delalskega podpornega društva v Trstu na Belo nedeljo, dne 20. aprila 1884. v zgornji dvorani gostilne pri zelenem hribu (Monte verde) Mej koncertom izroči se predsedniku društva spomin družabnikov. Denarnica se odpre ob 6 uri, a začetek ob 6 1/2 uri zvečer. Ustopnina za gospode 30 kr., za gospe in gospodičine 20 kr., a sedeži 10 kr., Čisti dohodek namenjen je zalogu za pevski zbor. Spored: 1. „Rojakom“, poje zbor, zložil Ivan pl. Zajc; 2. „Potpourri iz opere“ „Faust“, igra na citrah g. Prevec, zložil Gounaud; 3. „Jadransko morje“, poje zbor, zložil A. Hajdrih; 4. „Fantaisie brillante“, igrata gospod Prevec na citrah in g. Stelc na goslih, zložil E. Kratochvil; 5. „Tam gdje stoji“, poje osmerospjev, zložil J. Lisinski; 6. „Stefanie Gavote“, igrata g. Prevec na citrah in g. Stelc na goslih, zložil F. Cizulka; 7. „Hrvaticam“, poje zbor, zložil Ivan pl. Zajc; 8. „V domačem krogu“, igrajo gg. Prevec in Guzelj na citrah, g. Stelc pa na goslih, zložil St. Prevec; 9. „Planinar“, poje ženski četverospjev zložil B. Ipavec; 10. „Domovina“, poje mešan zbor zložil F. S. Vilhar; 11. Ples v dvorani, v postranskih sobah pa petje.

Telegram „Slovenskemu Narodu“:

Ormož 15. aprila. Dekan Siegfried Josip Sporn danes umrl.

Poslano.

Vsacega pravega rodoljuba dolžnost je, da služi svojemu narodu in svojej domovini. Po tem načelu ravnal sem se vedno tudi jaz, zato sem si prizadeval po skromnih svojih močeh zadostiti tej svojej dolžnosti. Bila mi je pri mojem poslovanju popolnem tuja sebičnost; nesem pa tudi računil na zahvalo.

Vedel sem pač, da bodem imel posebno v političnem delovanju načelnih nasprotnikov, a to me ni plašilo, kajti načelna nasprotstva so za razbistrenje nazorov celo koristna in potrebna.

Priznati pa moram odkritosrčno, da nesem pričakoval tako podlih osebnih napadov, s kateršnimi me obsiplje v uradnem „Ljubljanskem listu“ trojica slovenskih pisateljev. Tolaži me pr tem le, da so tu isti gospodje, ki so v nesrečnej dobi žalostnega narodnega razpora nakupičili po slovenskih listih toliko neplemenitih in ostudnih osebnih napadov na dr. Jan Bleiweisa, dr. H. Costo, Iv. Murnika, Fr. Povšeta in dr. Tonklija.

Kakor je slovenski narod sodil o tedanjem, tako bode — o tem sem prepričan — sodil tudi o sedanjem njihovem razdevajočem delovanju. In Ljubljanski meščani so svojo sodbo že izrekli pri včerajšnjem volilnem shodu drugega razreda.

Jaz se v osobno polemiko nikdar nesem in se tudi nikdar spuščal ne bodem. Le to naj gospodu uredniku slovenskega uradnega lista — ki menda misli, da se človek začneja še le s profesorjem — povem, da si štejem v čast, da uživam že celih petnajst let neomejeno zaupanje tako vzglednega slovenskega zavoda, kakor je banka „Slavija“.

V Ljubljani, dne 15. aprila 1884.

Ivan Hribar.

Morozov se je nasmejal.

— Ne boj se zase, tebe ne bodem ubil. Vzemi svečo in pojdi pred meno!

On je ogledal samokres in šel je k durim. Helena se ni premaknila z mesta. Morozov se je ozrl nazaj.

— Sveti mi! — ponovil je z ukazajočim glasom.

To trenutje zaslišal se je drug šum na dvorišči. Kričalo je več glasov ob jednom. Sluge Morozova klicali so drug drugega. Bojar je vlekel na uho. Hrup bil je vedno večji. Bilo je, kakor bi bilo več ljudij udrlo v kleti. Razlegel se je strel.

Helena je mislila, da je ubit Serebrjani na Morozovljevo povelje. Nevolja povrnila jej je sile.

— Bojar! — zakričala je, njen pogled se je zažaril: — mene ubij, mene! Jaz sama sem vsega kriva!

Morozov se ni zmenil za njene besede. Poslušal je, priklanjajoč glavo, njegov obraz izraževal je začudenje.

— Ubij mene! — prosila je v obupanji Helena: — jaz nečem in ne morem preživeti tega trenutka! Ubij mene! Jaz sem te goljufala, in se ti posmehovala! Ubij me!

Morozov je poledal Heleno, ko bi ga bil kdo videl to trenutje, ne bil bi mogel razsoditi; ali je žalost ali nevolja prevladala v njegovem pogledu.

Družina Andrejevič! — zaslišal se je glas od zdolej: — prevara! izdaja!

Opričniki prodirajo k tvojej ženi.

To bil je glas Serebrjanega. Spoznavši ga, planila je Helena z nepopisljivo radostjo k durim. Morozov pahnil je ženo proč, in zaprl vrata z železnim pahom.

Nagli koraki zaslišali so se na stopnicah, potem rožljanje sabelj, kletve, borba, silen krik in padec.

Duri so se stresle od udarov.

— Bojar! — kričal je Vjazemski, — odprij, ali ti pa razbijem vso hišo!

— Ne verjamem, knez, odgovoril je z dostojnostjo Morozov. — Ni se še slišalo v Rusiji, da bi gost onečastil gospodarja, in s silo udri v žensko sobo. Močna je bila moja pijača, zmešala ti je glavo, knez, pojdi in prespij se; jutri pa bo vse pozabljeno, samo tega ne bodem pozabil, da si bil moj gost.

— Odprij! ponovil je knez, nabijajoč na duri.

— Afanasij Ivanič, pomisli, kdo si ti? Spomni se, da ti nesi razbojnik, a bojar in knez!

— Jaz sem opričnik! — sliši, bojar, jaz sem opričnik! Jaz ne poznam časti! Dopada mi tvoja žena, sliši, bojar. Ne sramujem se gnjusnega dela; vso Moskvu požgem, da le dobim Heleno!

Pri tej priči se je soba jasno razsvetila. Morozov zagledal je skoz okno, da goré strehe družinskih koč. To trenutje so se podrle duri od novih udarov. Na pragu se je pokazal Vjazemski, ožarjen od požara, s prelomljeno sabljo v roki.

Bela atlasasta obleka bila je raztrgana, po njej tekla je kri. Videlo se je, da ni brez boja prišel do sobe.

Morozov je skoraj uprl samokres v Vjazemskega in ustrelil; pa roka se je izneverila bojarju; krogla je udarila po strani; knez je skočil v Morozova.

Borba ni trajala dolgo.

Od močnega sabljinega udara pal je znak Morozov. Vjazemski, skočil je k bojarinji, a jedva so se krvavi roki dotaknile njene obleke, zakričala je ona obupano in omedlela. Knez jo je zgrabil za roki, in vlekel jo doli po stopnicah, pometajoč pragove z njenimi lasmi.

(Dalje prih.)

Sigurno zdravilen uspeh. Naval krvi, težko sapo in vse nasledke slabega toka krvi ozdravi uspešno po kratkejši rabi pristni „Moll-ov Seidlitz-prašek“. Škatljica z uporabnim navodlom 1 gld. Vsak dan ga razpošilja po poštne povzetki A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni za-ložnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi za-htevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 3 (690—5)

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opa- zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem- peratura	Ve- trovi	Nebo	Mo- krina v mm.
12. aprila	7. zjutraj	731.67 mm.	+ 6.2° C	sl. svz.	obl.	0.00 mm.
	2. pop.	733.17 mm.	+ 16.0° C	sl. svz.	d. jas.	
	9. zvečer	735.74 mm.	+ 9.5° C	sl. svz.	jas.	
13. aprila	7. zjutraj	736.21 mm.	+ 5.0° C	sl. svz.	jas.	0.00 mm.
	2. pop.	734.43 mm.	+ 17.4° C	sl. jug.	jas.	
	9. zvečer	732.55 mm.	+ 10.0° C	sl. jvz.	jas.	
14. aprila	7. zjutraj	729.82 mm.	+ 7.5° C	sl. jz.	d. jas.	0.00 mm.
	2. pop.	727.98 mm.	+ 17.3° C	sl. jvz.	obl.	
	9. zvečer	727.58 mm.	+ 11.3° C	sl. jvz.	d. jas.	

Srednja temperatura je znašala + 10.6°, + 10.8° in + 12.0°; oziroma za 1.5° pod, 1.7° in 2.9° nad normalom.

Tržne cene v Ljubljani dné 12. aprila t. l.

	gld.	kr.
Pšenica, hektoliter	7	96
Rež,	5	85
Ječmen	4	71
Oves,	3	25
Ajda,	5	69
Proso,	5	69
Koruza,	5	20
Leča	9	—
Grah	9	—
Fižol	10	—
Krompir, 100 kilogramov	2	68
Maslo, kilogram	—	98
Mast,	—	84
Špeh frišen	—	58
„ povojen,	—	72
Surovo maslo,	—	85
Jajca, jedno	—	2
Mleko, liter	—	8
Goveje meso, kilogram	—	64
Telečje	—	64
Svinjsko	—	70
Koščunovo	—	40
Kokoš	—	50
Golob	—	18
Seno, 100 kilogramov	2	23
Slama,	1	96
Drva trda, 4 kv. metre	7	20
„ mehka, „	4	50

Dunajska borza

dné 15. aprila t. l.

(Izvirno telegrafsko poročilo.)

Papirna renta	79 gld.	85	kr.
Srebrna renta	80	95	„
Zlata renta	101	—	„
5% marena renta	95	40	„
Akcije narodne banke	850	—	„
Kreditne akcije	324	—	„
London	121	35	„
Sebro	—	—	„
Napol.	9	62	„
C. kr. cekini	5	71	„
Nemške marke	59	25	„
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	123	75
Državne srečke iz l. 1864	100 gld.	170	75
4% avstr. zlata renta, davka prosta	101	—	„
Ogrska zlata renta 6%	122	10	„
„ „ 5%	91	75	„
„ papirna renta 5%	88	55	„
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	50	„
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	114	50
Zemlj. obz. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	121	50	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	108	30	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106	50	„
Kreditne srečke	100 gld.	175	—
Rudolfove srečke	10	19	50
Akcije anglo-avstr. banke	120	121	40
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	214	50	„

Zahvala.

V globokej britkosti, radi brezkončno težke zgube, katera nas je zadela, nismo v stanu za mnogobrojne dokaze dobrodejnega sočuvstva osebno se zahvaliti, tedaj si dovoljujemo tem potom za nam skazano sočuvstvo uvej boleznijo in ob smrti presrečno ljubljene, najboljšega so-pruga, oziroma očeta, tasta, deda, gospoda

IVANA BROLICHA,

c. kr. deželne nadsodnije svetnika v pok., viteza Fran Josipovega reda itd.,

vsem prijateljem in znancem, kateri so našega predrazlega pokojnika počastili z mnogobrojnimi prekrasnimi venci in z mnogoštevilnim spremstvom k poslednjemu počitku in nam s tem vsaj neko-liko olajšali naše brikte bolečine, izreči najprej srčnejšo in najodkritosrečnejšo zahvalo.

Svete maše zadušnice brale se bodo v petek 18. aprila 1884 ob 10. uri dopo-ludne v frančiškanskej cerkvi.

(252)

Zalujoci ostali.

S tužnim srcem javljamo prežalostno vest, da je gospod

GREGOR MILHER,

c. kr. sodnijski adjunkt in lajtenant v rezervi 47. peš-polka,

danes ob 1/4. uri zjutraj v 30. letu svoje starosti po dolgej bolezni v Gospodu zaspal.

Truplo umrlega se boče v sredo 16. t. m. ob 3. uri popoldne iz vojaške bolnice neslo na po-kopališče sv. Krištofa in tam pokopalo.

V Ljubljani, dné 14. aprila 1884.

(251)

Zalujoci prijatelji.

Poslano.

(15—8)

GLAVNO SKLADIŠTE MATTONIJEVE

GLESSHÜBLER KISELINE

poznaše kas najbolje okrepljujuče piče,

1 kas izkušan lek proti trajnom kašlju plućevine 1

želudca bolesti grkljana 1 proti mēhurnim kataru,

HINKE MATTONIJA

Karlovi vari i Widn.

Na prodaj!

V vasi Šent Rupert na Dolenjskem proda se kme-tija z vinogradom, pripravno za krmo in štacuno za 2000 gld. Kupec lahko plačuje na obroke. Natančna poro-čila se dobivajo v Čermošnjicah na Dolenjskem pri Antonu Bečene, trgovcu. (250—1)

V najem

(249—1)

se daje ali se pa proda iz proste roke stara, renomirana gostilnica „pri Plavcu“ v Cerknici pod jako ugod-nimi pogoji. — Natančnejši pogoji izvedo se pri lastniku Juriji Klančar-ji, gostilničarji v Gorenjem Logatcu.

Izvrsten med

(garantiran pitanec)

v plehastih škatljah po 5 kil (kila po 60 kr.), škatlja 30 kr.

se dobiva proti poštne povzetju ali pa proti gotovi plači pri

Oroslavu Dolencu, svečarji v Ljubljani. (207—5)

Na plućah bolnim,

jetičnim i. t. d. priporoča se brezplačno izvr-šten lek.

Na vprašanja odgovarja radovaljno (780—17)

Teodor Rössner v Lipskem.

H. HAUPTMANN,

v semeniškem poslopi v Ljubljani,

priporoča svoje do sedaj kot najboljša priznane

oljnate barve, firneže in lake

in prevzame

vsa pleskarska dela pri novih stavbah

po najnižjih cenah.

(202—5)

Pivovarna v Senožečah

ima v zalogi

izvrstno domače pivo

letošnjega izdelka v sodčih in botelijah. Priporoča se vsem dosedanjim pre-jemnikom in drugim gostilničarjem, ki želé slav. občinstvu postreči z zdravo pijačo. Postrežba je natančna in cenovno.

Senožeče, pošta Postojina.

(184—12)

Gostilnico v Bledu

s ali brez posestva, s specerijsko prodajalnico, odda se v najem. Posebno pripravno za mesarje.

Več se izve v Novih ulicah št. 5 v parternad-stropji na levi. (245—2)

Št. 5931.

(237—2)

Razglas.

V ponedeljek dné 21. aprila t. l. dopoldne ob 10. uri se bo pri tukajšnjem magi-stratu

mestna kopelj v Koleziji

za tekoče leto po očitnej dražbi oddala v najem.

To se razglaši v splošno vednost z dostav-kom, da se do dneva ustne dražbe sprejemajo tudi pismene ponudbe in da se dražbeni pogoji v uradnih urah izvedo pri podpisnem magistratu.

Mestni magistrat v Ljubljani,

v 4. dan aprila 1884.

Za župana: Perona.

Marijinceljske kapljice za želodec,

nepresežno izvrstno zdravilo zoper vse bo-lezni v želodeci,

in nepresežno zoper neslast do jedi, slabi želodec, smrdčo sapo, napihne-nje, kisló podiranje, šól-panje, katar v želodeci, zgago, da se ne nareja pesek in pšeno in slez, zoper zlatenico, gnjus in bljuvanje, da glava ne boli (če izvira bolečina iz želodca), zoper kró v že-lodeci, preobloženje že-lodca z jedjo ali pijačo, črve, zoper bolezni na vra-nici, jetrah in zoper zlato žilo.

Glavna zaloga:

Lekar C. Brady, Kremsier, Moravsko.

Jedna sklenica z navodilom, kako se rabi, stane

35 kr.

Frave ima samo: V Ljubljani: lekarna Gabriel Piccoli, na dunajski cesti; lekarna Josip Svoboda, na Prešimovem trgu. V Novem mestu: lekarna Dom. Rizzoli; lekarna Josip Bergmann. V Postojni: Anton Leban. V Go-rici: lekarna A. de Gironcoli. V Ajdovščini: lekarna Michael Guglielmo. V Celji: lekar J. Kupferschmied. V Kranju: lekar Drag. Šavnik. V Kamniku: lekar Josip Močnik. V Radov-ljici: lekar A. Roblek. V Sežani: lekar Ph. Ritschel. V Črnomlju: lekar Ivan Blažek. V Škofjei Loki: lekar Karol Fabiani

Svaritev! Ker se v zadnjem času naš iz-delek posnemlje in ponareja, zato prosimo, naj se kupuje samo v zgoraj navedenih zalogah in pazi naj se osobito na ta znamenja: Prave Marijinceljske kap-ljice za želodec morajo imeti v sklenico vtisneno be-sede: Echte Mariazeller Magentropfen — Brady & Dostal — Apotheker, sklenica mora biti zapečatena z našim originalnim pečatom, na navodilu za rabo in na zavitka, na katerem je podoba Marijinceljske ma-tere božje, mora biti poleg te podobe utisneno sod-niško spravišeno varstveno znamenje in zavoj mora biti zapečaten z našim varstvenim zname-njem. Izdelki podobnega ali istega imena, ki né-majo teh znakov istinitosti, naj se zavrzijo kot po-narejeni in prosimo, naj se nam taki slučaji takoj na-znanijo, da bodo sodnijski kaznovani izdelovalci in prodajalci. (148—135)

Tuči:

due 14. aprila.

Pri Slonu: Geles z Dunaja. —
Furček iz Gradca. — Irenburger iz
Beljaka.
Pri Mateti: Löwy z Dunaja. —
Heyt iz Celovca. — Tipman iz Gradca.
— Naglič iz Trsta.
Pri južnom kolodvoru: Ebner
z Dunaja. — Šepogo iz Reše. — Povše
iz Gorice. — Čop iz Robo. — Konjaci
iz Pešte.

Narodna Tiskarna v Ljubljani vožne liste slovensko-nemške in nemške.

priporoča po nižji ceni